

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth Péter János jogtanácsos által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a Keskeny és Társa Ügyvédi Iroda (**alperes jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: dr. Lukács Imre ügyvéd) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. március 6. napján 9.G.41.608/2010/19. számon meghozott ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2012. október 31-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt másodfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A D. Kft. „f.a.” (továbbiakban: adós társaság) ügyvezetője 2005. június 15-től 2009. április 3-ig (a felszámolás elrendeléséig) az alperes volt.

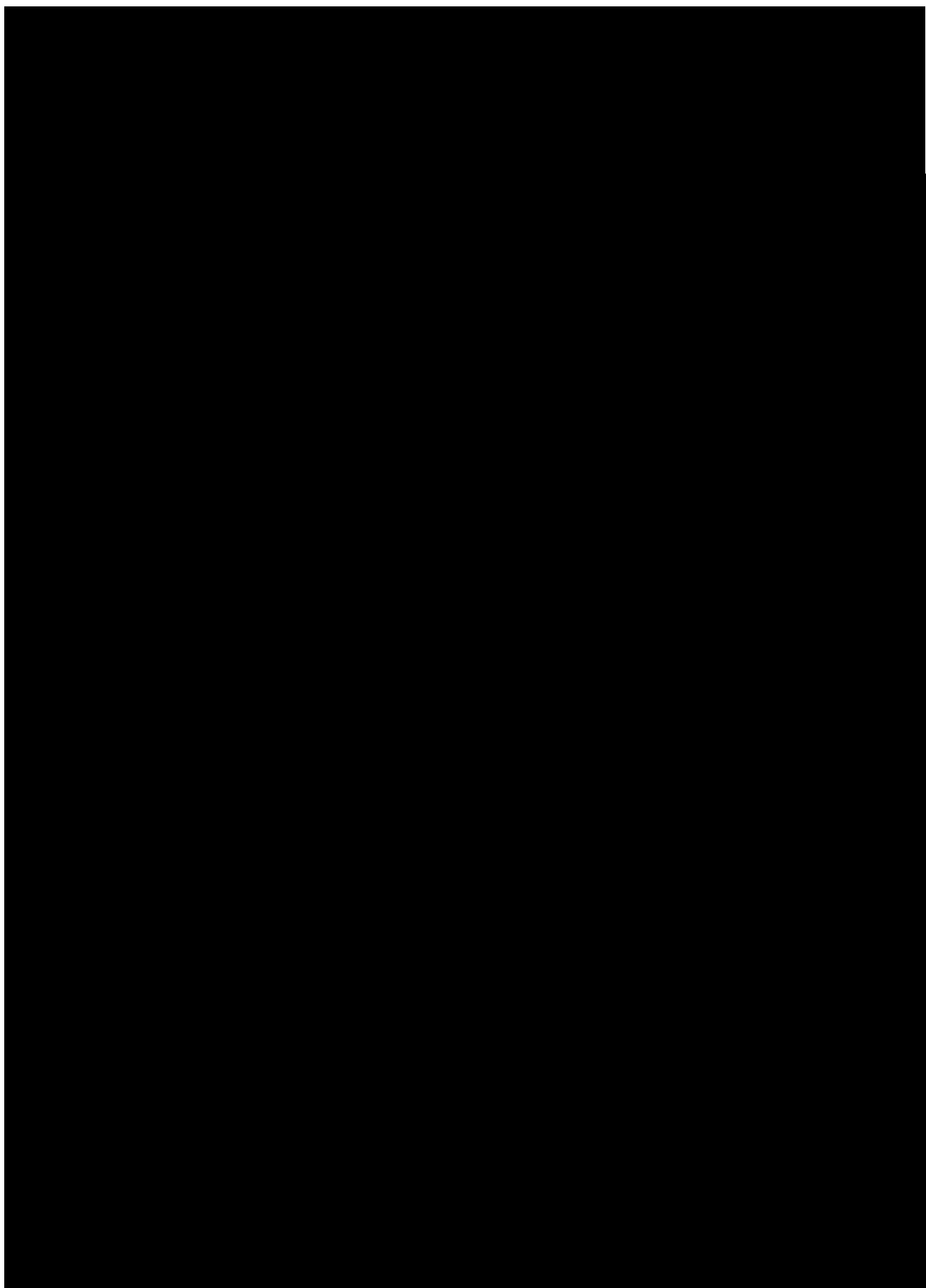
Az adós társaság tagjai a 2008. december 9-én tartott taggyűlésen a társaság pénzügyi-gazdasági helyzete miatt felszámolási eljárás megindításáról döntöttek. A felszámolási kérelem szerint a társaságnak az adóhatósággal szemben 2006-2007. évekre vonatkozóan 75.177.000 forint tartozása keletkezett. Az adós társaság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát követően is folytatta működését, melynek során további szerződéseket kötött, és a vállalt szolgáltatásokat a H. Kft. és a T. Kft. alvállalkozók közreműködésével teljesítette. 2009. január 6-án megkötött szerződés alapján a K. Kft. által 6.120.000 forint értékben megrendelt szolgáltatást

a H. Kft. és a T. Kft. alvállalkozó közreműködésével teljesítette 2.760.000 - 2.760.000 forint összegben. 2009. január 6-án a T. Kft.-től 1.320.000 forint és 3.420.000 forint értékben; 2009. január 9-én 2.100.000 forint összegben rendelt meg szolgáltatást. A TC. Kft. által megrendelt szolgáltatást az adós gazdasági társaság a T. Kft. bevonásával teljesítette, az alvállalkozó díja 2.400.000 forint volt. A bíróság 2009. április 3. napjával rendelte el az adós társaság felszámolását. A felszámolási eljárás 2011. október 12-én fejeződött be. A felszámolási költségek kielégítése után az adóhatóság, mint hitelező részére 5.109.930 forint került kifizetésre.

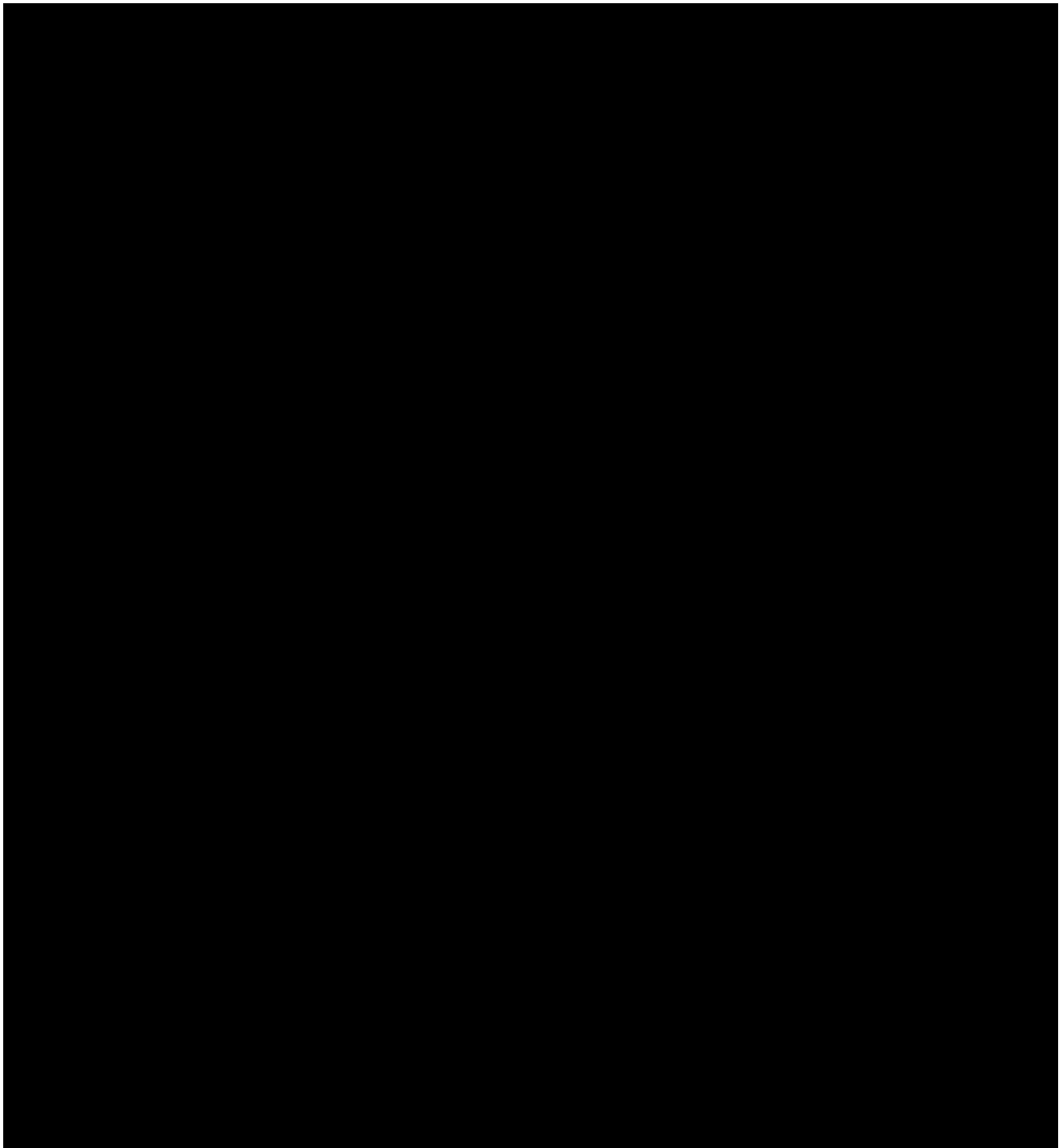
A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós társaság vezető tisztségviselője az ügyvezetési feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, ezért az adós társaság vagyona 14.760.000 forinttal csökkent. Álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2008. decemberében következett be. Állította, hogy a 2009. január 29. napja és 2009. március 25. napja között az alvállalkozóknak az alperes ellenszolgáltatás nélkül teljesített kifizetéseket, és ezzel az adós társaság vagyona 14.760.000 forinttal csökkent. Nem vitatta, hogy a 2008. évi beszámoló letétbe helyezésére nyitva álló határidő 2009. májusa volt, és az adós felszámolása jogerősen 2009. április 3-án megkezdődött, de véleménye szerint az alperes köteles lett volna ügyvezetőként a mérleg letétbe helyezési kötelezettségének eleget tenni. A Cstv. 33/A. §-a szerinti vélelemre hivatkozás mellett állította, hogy az adóigazgatási eljárás vizsgálatának eredményeként a vállalkozók felé ténylegesen teljesített szolgáltatás nem volt igazolt. Ebből kiindulva vitatta, hogy a 2009. január 29. és március 25. közötti kifizetések alapjául valóban szerződéses kötelezettségek szolgáltak volna. A számlákból beazonosítható két társaság az adós vagyonának rovására jutott vagyoni előnyhöz. Utalt arra, hogy a Kft. és a Kft. az adós társasággal szembeni felszámolási eljárásban hitelezői igényt nem jelentett be. Az adóigazgatási eljárás során kihallgatott ügyvezető vallomása sem tanúsította ténylegesen a szolgáltatások teljesítését. A felperes az adós társaság „működésének mikéntjét” nevezte a hitelezői érdekekkel ellentétesnek. Nem tartotta figyelmen kívül hagyhatónak, hogy a megkötött szerződésekből csak egy esett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtti időszakra. Arra a következtetésre jutott, hogy az adós társaság törvénytelenül működő cégekkel állt kapcsolatban és teljesített számukra kifizetéseket. A beazonosított két társaság ugyanis - felperesi adatok szerint - megalakulása óta nem tett eleget az éves beszámoló közzétételi és letétbe helyezési kötelezettségének. Azért is kétségbe vonta további alvállalkozók tényleges szolgáltatás-teljesítését, mert a különböző alvállalkozási szerződések ugyanazon a napon és ugyanarra a feladatra vonatkozó megrendeléssel jöttek létre. Érvelésének az alátámasztásaként arra is utalt, hogy az adóigazgatási eljárás során nem lett fel az alvállalkozói szerződések teljesítésére vonatkozó számítástechnikai adathordozókat. Nem vitatta, hogy az adós társaság a három megrendelője felé teljesített szolgáltatást, azonban azt vitatta, hogy a megrendelések teljesítéséhez közreműködőket vett volna igénybe.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy 2008. decemberében a fennálló és fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet ismeretében, de a hitelezői érdek elsődlegességének a figyelembevételével folytatta az adós gazdasági társaság a tevékenységét. A Cstv. 33/A. §-a szerinti vélelemre való hivatkozást alaptalannak tartotta, mert a 2008. évi beszámoló elkészült, de annak letétbe helyezését a felszámoló nem teljesítette. Hangsúlyozta, alvállalkozóként vonta be a és a Kft-t a megrendelések teljesítéséhez, és az elvégzett munkák ellenértékéért fizette meg a 14.760.000 forintot. Nem vitatta, 2008. decemberében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett, állította azonban, hogy a hitelezői érdekek figyelembe vételével járt el, és teljesítette a hatályos szerződéses kötelezettségeit. Hangsúlyozta, az alvállalkozók tényleges munkavégzését, és azt, hogy a bizonylatok valós gazdasági tevékenységet tanúsítanak, azok tartalmilag és formailag is hitelesek. Érvelése szerint a gazdasági tevékenység folytatásával elérte, hogy a később felszámolási vagyonná váló vagyon nőtt, mert az adós társaság a költségeit meghaladó bevételekre tett szert a munkák elvégzése után. Megjegyezte, ha az adós gazdasági társaság valóban befejezte volna működését a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésekor, akkor semmilyen bevételhez nem jutott volna. Ez pedig nem szolgálta volna a hitelezői érdeket. Így azonban teljesítette a megrendeléseket, melyhez alvállalkozókat vett igénybe.

bizonyítás e körben elsősorban az alperes terhelte volna.
Ugyanakkor az alperes nem bizonyította, hogy a

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az első fokon eljáró bíróság a kellően feltárt tényállásból helytálló jogi következtetésre jutott. A felperes fellebbezésében felhozottak nem szolgálnak alapul a megalapozott elsőfokú ítélet megváltoztatására, illetve annak fellebbezési kérelem szerinti hatályon kívül helyezésére.

A felperes az alperes felelősségét egyrészt az éves beszámoló letétbehelyezési kötelezettség elmulasztására, másrészt arra alapította, hogy a keresetben megjelölt alvállalkozói számlákat az alperes alvállalkozói teljesítés hiányában fizette ki,

mellyel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően csökkentette a társaság vagyonát.

Az adott ügyben mindenekelőtt abban a jogkérdésben kellett állást foglalni az eljáró bíróságoknak, hogy perbeli esetben alkalmazható-e a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt vélelem, vagyis a felperest terhelte-e az alperes felelőssége fennállásának bizonyítása, vagy az alperesnek kellett-e a (2) bekezdés szerinti vélelemre tekintettel a felelősség alóli mentesülésére vonatkozó körülményeket bizonyítania.

hivatkozott fellebbezésében a felperes arra, hogy a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy alperes a hitelezői érdekek elsődlegessége érdekében járt-e el a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően, és hogy ezt követően csökkentette-e jogellenesen az adós vagyonát. Helytállóan érvelt azzal is, hogy a Cstv. 34. § (2) bekezdése nem jelent beszámoló készítési és megküldési korlátot az ügyvezető magatartása szempontjából. A felszámolást megelőző évre vonatkozó éves beszámolót, és - az ügyvezetőnek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja alapján - a felszámolást megelőző év mérlegbeszámolójának fordulónapjától a felszámolás előtti napig tartó időszak gazdasági eseményeiről készített beszámolót (tevékenységet lezáró mérleg) nem vitásan el kell készítenie, a Cstv. 33. § (2) bekezdésének szövegezéséből következően azonban a letétbehelyezési és közzétételi kötelezettség az ügyvezetőt csak a felszámolás kezdő időpontjáig terheli. Az adott ügyben az alperes által vezetett társaság 2009. április 3. napjával került felszámolás alá, ebben az időpontban az ezt megelőző utolsó éves beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettség határideje még nem járt le. A felszámolás megindult azt megelőzően, hogy az ügyvezetőnek ezt a kötelezettségét teljesítenie kellett volna. A korábbi mérlegek vonatkozásában a felperes nem állította, hogy azokra vonatkozóan az alperes ne tett volna eleget a fenti kötelezettségének.

Cstv. 33/A. § (2)

bekezdésében írt letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség a Számviteli törvény alapján készített éves beszámolóra vonatkozik, amely nem azonos a Cstv. által előírt tevékenységet lezáró beszámolóval. Ez utóbbit pedig nem kell az adósnak sem közzétennie, sem letétbe helyeznie.

Kétségtelen, hogy a Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében a közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. A (6) bekezdés szerint

ellenbizonyításnak a közokirattal szemben is helye van, de csak annyiban, amennyiben azt a törvény ki nem zárja vagy nem korlátozza. A Pp. szabályai szerint tehát közokirattal bizonyított tény esetén megfordul a bizonyítási teher: a közokiratra hivatkozó fél ellenfelének kell bizonyítania a közokiratban foglalt tény fenn nem állását.

A Pp. 195. § (1) bekezdésének első mondata azonban nem hagy kétséget afelől, hogy a hatósági intézkedést, határozatot tartalmazó közokirat csak a benne foglalt határozat, illetőleg intézkedés tartalmát, hatályát, megtörténtét bizonyítja, illetve az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, annak idejét és módját.

Az olyan közokirat, amely valakinek a nyilatkozatát tartalmazza (pl. tárgyalási jegyzőkönyv), kizárólag azt bizonyítja, hogy a nyilatkozatot a közokiratban meghatározott személy megtette, azt oly módon, akkor és ott tette meg, ahogy az a közokiratban szerepel. Azt, hogy a nyilatkozat való-e vagy sem, a bíróság szabad mérlegeléssel állapítja meg. A nyilatkozatban foglalt tények tekintetében az ilyen okiratnak bizonyító ereje nincs. Vannak azonban olyan közokiratok, amelyek nemcsak a kiállító hatóság jelenlétében történeteket (nyilatkozat megtételét stb.) bizonyítják, hanem bizonyos tények fenn- vagy fenn nem állását is. Ezeknél maga a kiállító hatóság tanúsítja a tények fenn- vagy fenn nem állását, és ezt igazolja közhitelességgel. Ugyanakkor egy hatósági intézkedésről kiállított közokirat csak az intézkedés tartalmát és megtörténtét bizonyítja, de a benne szereplő tények valódiságát nem. A felperes jegyzőkönyvei, határozatai nem ún. ténytanúsító közokiratok, így a bennük foglalt tények vonatkozásában nem fordítják meg a bizonyítási terhet.

A jelen ügyben tehát a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség, mivel a bizonyítási teher sem a Cstv., sem a Pp. szabályai alapján nem fordult meg. A feleket bizonyítási kötelezettségeikről az elsőfokú bíróság a 12. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltan tájékoztatta.

Az alperes által vezetett cég működése a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését - 2008 decemberét - követően sem volt veszteséges, a perbeli szerződések folytán a cégnek vesztesége nem keletkezett, a vagyona nem csökkent. A felperes az alperes felelősségének alapjaként arra hivatkozott, hogy az alperes által vezetett társaság a megrendeléseit alvállalkozók igénybevétele nélkül maga teljesítette, az alvállalkozói díjak fiktív számlák alapján, alvállalkozói teljesítés nélkül kerültek kifizetésre, amely alvállalkozói díjakkal csökkent a vagyona. Ekörben arra hivatkozott, hogy nem mindegyik számlához volt írásbeli szerződés. Tény, hogy ... tanú arra vonatkozó vallomását, hogy írásos szerződések készültek, nem minden esetben támasztják alá egyéb bizonyítékok. A vállalkozási szerződésekre azonban a Ptk. formakényszert nem ír elő, így azok bármilyen formában megköthetők, írásbeli megállapodás hiányában is létrejöhetnek. A teljesítésigazolások hiánya, illetve a teljesítés ellenőrzésének elmaradása pedig önmagában nem bizonyítja a

teljesítés hiányát, csupán a bizonylatolási fegyelem megsértését, amely azonban nem alapozza meg az alperes felelősségét.

Nincs azonban olyan kötelezettsége a gazdasági élet szereplőinek, és az általános elvárhatóság körébe sem tartozik, hogy megrendelőként ellenőrizzék a szerződéses partnereik törvényes működését, illetve azt, hogy azok betartják-e a számviteli szabályokat.

A számítástechnikai adathordozók hiánya a szerződés alvállalkozók részéről történt nem teljesítését ugyancsak nem bizonyítja. A peradatok nem támasztották alá, hogy a **D. Kft.** megrendelői minden esetben kikötötték a megrendelt programok adathordozóra mentett formában való átadását. Ha a szerződés előírta is az adathordozó átadását, akkor azt a szerződés teljesítéseként az alperes által vezetett cégnek a saját megrendelője részére át kellett adnia.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy azt a felperes nem állította, hogy az alperes által vezetett cég a megrendelői felé nem teljesített. Az pedig, hogy a megrendelők részéről kifizetések történtek, azt támasztja alá, hogy a megrendelők felé a teljesítés megtörtént. Ugyanakkor a felperes nem bizonyította, hogy az alvállalkozók nem voltak alkalmasak a számlákon szereplő szolgáltatások teljesítésére. Az elsőfokú eljárásban kihallgatott tanú határozottan állította, hogy a **D. Kft.** által megrendelt munkákat elvégezte. Az, hogy a kft-nél végzett adóellenőrzés során az adóhatóság nem jutott olyan adat birtokába, amely igazolná, hogy a **T. és a H. Kft.** rendelkezett elég felszereléssel, eszközzel és munkavállalóval ahhoz, hogy az alvállalkozói feladatait ellássa, nem igazolja, hogy az alvállalkozói feladatok elvégzésére nem is került sor az alvállalkozók részéről.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - annak helytálló indokaira figyelemmel - helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező felperest terhelő másodfokú eljárási illeték - annak teljes személyes illetékmentessége folytán - az állam viseli. (Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont, 6/1986. (VI. 26.) IM. r. 13. § (1) bek, és 14. §.) Az eredménytelenül fellebbező felperes azonban a Pp. 78. § (1) és a Pp. 79. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján megállapított mértékű - ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2012. október 31.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

